

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 13 februari 1920 kl. 2 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1920 års taxering till bevillning för inkomst, dels ock i ämnet väckta motioner.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar Röing, friherre Fleming, Gustaf Nilsson, Antonsson, K. A. Nilsson, Wohlin, Boman, Rosén, Holmström, Jonsson i Hökhult, Olsson i Kullenbergstorp, Olsson i Ramsta, Rune, J. E. Björnsson, A. Björkman, Sköld, Uddenberg, Jönsson i Boa, Olsson i Rösta och Lövgren i Nyborg.

Genom proposition nr 24, av den 7 januari 1920, vilken hänvisats till bevillningsutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av bifogat utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande:

Förslag

till

förordning om särskilda avdrag vid 1920 års taxering till bevillning för inkomst.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Vid 1920 års taxering till bevillning för inkomst skall beträffande här i riket mantalsskriven svensk medborgare, som icke taxeras till in-

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 7 saml. 2 häft. (Nr 2.)

komst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,000 kronor, lända till efterrättelse vad här nedan sägs.

2 §.

För skattskyldig, som har att på grund av försörjningsplikt underhålla ett eller flera barn, som vid 1920 års början icke fyllt 15 år, må den i den skattskyldiges mantalsskrivningsort efter avdrag enligt 12 § i gällande bevillningsförordning återstående beskattningsbara inkomst nedsättas, om den skattskyldiges sammanlagda årsinkomst, beräknad i enlighet med 10 § i de vid bevillningsförordningen fogade »Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen»,

ej uppgår till 1,000 kronor,	
med högst 50 % för ett barn	
» » 60 » » två »	
» » 70 » » tre »	
» » 80 » » fyra eller flera barn,	
uppgår till 1,000 men ej till 1,500 kronor,	
med högst 40 % för ett barn	
» » 50 » » två »	
» » 60 » » tre »	
» » 70 » » fyra eller flera barn,	
uppgår till 1,500 men ej till 2,000 kronor,	
med högst 35 % för ett barn,	
» » 40 » » två »	
» » 45 » » tre »	
» » 50 » » fyra eller flera barn,	
uppgår till 2,000 men ej till 2,500 kronor,	
med högst 25 % för ett barn	
» » 30 » » två »	
» » 35 » » tre »	
» » 40 » » fyra eller flera barn,	
uppgår till 2,500 men ej till 3,000 kronor,	
med högst 15 % för ett barn	
» » 20 » » två eller tre barn	
» » 25 » » fyra eller flera barn.	

3 §.

Annan skattskyldig, än i 2 § avses, må åtnjuta nedsättning av den i den skattskyldiges mantalsskrivningsort efter avdrag enligt 12 § bevillningsförordningen återstående beskattningsbara inkomst, om den skattskyldiges sammanlagda årsinkomst, beräknad på sätt i 2 § här ovan sagts,

ej uppgår till	1,000 kronor, med högst 30 %,
uppgår till 1,000 men ej till 2,000	» » » 20 » ,
» » 2,000 » » » 3,000	» » » 10 » .

4 §.

Avdrag enligt 2 § samt, i fråga om skattskyldig, som på grund av försörjningsplikt underhåller annan, avdrag enligt 3 § skola medgivas, därest icke taxeringsmyndigheten efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall finner den skattskyldige icke vara i behov därav.

5 §.

Beslut om avdrag enligt denna förordning må avse vare sig viss skattskyldig eller viss med hänsyn till årsinkomstens eller försörjningspliktens storlek eller ock till annan på skatteförmågan väsentligt inverkan omständighet bestämd grupp av skattskyldiga.

6 §.

Är fråga om äkta makar, skall i tillämpliga delar gälla vad beträffande makars taxering stadgas i bevillningsförordningen.

7 §.

Över prövningsnämnds beslut i fråga om tillämpningen av denna förordning må klagan icke föras.

8 §.

Har avdrag enligt denna förordning medgivits, åligger det taxeringsnämnden att införa uppgift därom i inkomstlängdens kolumn för

anteckningar med angivande jämväl av avdragets belopp, och skall i kolumnen för antagen beskattningsbar inkomst upptagas det efter avdraget återstående belopp.

9 §.

Till ledning för uträkandet av de särskilda avdragen utfärdar Kungl. Maj:t erforderliga tabeller.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Beträffande vad föredragande departementschefen enligt ovan omnämnda statsrådsprotokoll anfört vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t, får utskottet hänvisa till propositionen.

Till utskottet hava jämväl överlämnats nedannämnda fyra i anledning av propositionen väckta motioner.

Motionerna
I: 180 och
II: 275.

I tvenne likalydande motioner, I: 180, av herr *Björnsson*, och II: 275, av herr *Ljungkvist*, har föreslagits, att under 2 § såsom ett första moment skulle införas ett så lydande stadgande: »I fråga om äkta makars beskattning skall gälla, att av hustrus inkomst av arbete må vid taxering ett belopp av intill 500 kronor lämnas utan avseende». Därjämte hava motionärerna hemställt, att vederbörande utskott måtte vidtaga de övriga ändringar i Kungl. Maj:ts förslag, vilka vid bifall till motionerna bleve nödvändiga.

Motionen
II: 266.

I motionen II: 266 hava herrar *Fast* och *Hansson* i Gårda yrkat »att riksdagen måtte besluta följande förändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 24 om särskilda avdrag vid 1920 års taxering till bevillning för inkomst:

1 §.

Vid 1920 års taxering — — — — för ett belopp av mera än 4,000 kronor, lända till efterrättelse vad här nedan sägs.

2 §.

För skattskyldig — — — — till ledning vid taxeringen,

ej uppgår till 2,000 kronor,

med högst 50 % för ett barn
 » » 60 » » två »
 » » 70 » » tre »
 » » 80 » » fyra eller flera barn

uppgår till 2,000 men ej till 2,500 kronor

med högst 40 % för ett barn
 » » 50 » » två »
 » » 60 » » tre »
 » » 70 » » fyra eller flera barn

uppgår till 2,500 men ej till 3,000 kronor

med högst 35 % för ett barn
 » » 40 » » två »
 » » 45 » » tre »
 » » 50 » » fyra eller flera barn

uppgår till 3,000 men ej till 3,500 kronor

med högst 25 % för ett barn
 » » 30 » » två »
 » » 35 » » tre »
 » » 40 » » fyra eller flera barn

uppgår till 3,500 men ej till 4,000 kronor

med högst 15 % för ett barn
 » » 20 » » två eller tre barn
 » » 25 » » fyra eller flera barn.

3 §.

Annan skattskyldig, — — — — — ovan sagts,

ej uppgår till 2,000 kronor med högst 30 %,

uppgår till 2,000 men ej till 3,000 kronor med högst 20 %,

uppgår till 3,000 men ej till 4,000 kronor med högst 10 %.

Slutligen har i motionen II: 292, av herr *Karlsson* i Vätö jämte två andra av kammarens ledamöter, föreslagits, »att riksdagen måtte

Motionen
II: 292.

besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 24 att §§ 1, 2 och 3 få följande lydelse:

§ 1.

Vid 1920 års taxering till bevilning för inkomst må beträffande här i riket mantalsskriven svensk medborgare, som icke taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,700 kronor, lända — — — — sägs.

§ 2.

För skattskyldig, som — — — — taxeringen,
 ej uppgår till 1,000 kronor — — — — 25 % för fyra eller flera barn,
 uppgår till 3,000 men ej till 3,700 kronor,
 med högst 10 % för ett barn
 » » 15 » » två eller tre barn
 » » 20 » » fyra eller flera barn.

§ 3.

Annan skattskyldig, än — — — — sagts,
 ej uppgår till 1,000 kronor, med högst 30 %,
 uppgår till 1,000 men ej till 2,000 kronor med högst 20 %,
 » » 2,000 » » » 3,000 » » » 15 » ,
 » » 3,000 » » » 3,700 » » » 10 » .»

Beträffande vad de olika motionärerna anfört till stöd för sina förslag får utskottet hänvisa till motionerna.

Utskottet.

Det är nu det femte året i följd, som riksdagen haft att behandla förslag om särskilda skattelättnader för de av den rådande dyrtiden hårdast tyngda skattedragarna. Vid de föregående tillfällena har behovet av dylika lättnader utan vidare undersökning ansetts vara ställt utom allt tvivel. Det torde vara påtagligt, att de rådande förhållandena göra fortsatta åtgärder i samma syfte av behovet i hög grad påkallade.

Beträffande provisorisk skattelättnad i fråga om inkomst- och förmögenhetsskatten sattes riksdagen redan förra året i tillfälle att fatta beslut och gäller härutinnan förordningen den 16 juli 1919 om särskilda

avdrag vid 1920 års taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt, varigenom bestämts, att ortsavdrag och familjeavdrag skola utgå förhöjda med 50 procent, samt att maximum för det fakultativa skattefria avdraget enligt 18 § 1 mom. c) i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt skall vara 700 kronor i stället för 500 kronor.

Den förevarande propositionen avser följaktligen endast bevillningstaxeringen innevarande år. I propositionen har redogjorts för de föregående årens bestämmelser om provisoriska avdrag vid taxering till bevillning för inkomst. Utskottet tillåter sig hänvisa till denna redogörelse.

Kungl. Maj:ts föreliggande förslag ansluter sig i det väsentliga till den förra året tillämpade förordningen, såvitt den avsåg bevillningstaxeringen. Avdragsrätten är genomgående fakultativ, och för avdragens belopp gälla maximisatser enligt skalor av i sak samma innebörd som de i fjol tillämpade. Ävenledes är rätten till avdrag förbehållen åt här i riket mantalsskrivna svenska medborgare och begränsad till sådana, som icke taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för mera än 3,000 kronor.

Emot sistnämnda begränsning äro två av de ovan nämnda motionerna riktade. Herrar *Fast* och *Hansson* i Gårda, motion II: 266, hava påyrkat gränsens flyttande till 4,000 kronors taxerat belopp. I samband därmed hava de höjt de i 2 och 3 §§ upptagna högsta avdragsprocenterna, så att möjligheten till högsta avdrag utsträckts till skattskyldiga med beskattningsbar inkomst upp till 2,000 kronor, och de nytillkomna inkomstgrupperna 3,000—3,500 kronor och 3,500—4,000 kronor skulle få samma avdrag som enligt propositionen medgivits grupperna 2,000—2,500 kronor och 2,500—3,000 kronor (2 §), varjämte den i 3 § tilläggda gruppen 3,000—4,000 kronor skulle erhålla samma avdragsprocent som enligt Kungl. Maj:ts förslag gruppen 2,000—3,000 kronor.

Avdragets begränsning och storlek.

Motionen II: 266.

I samma riktning går motionen II: 292, av herr *Karlsson* i Vätö m. fl., vari i huvudsak upprepats det förslag herr *Karlsson* i Vätö redan förra året i motion II: 332 framställde därom, att gränsen vid 3,000 kronors inkomst skulle flyttas till 3,700 kronor.

Motionen II: 292.

Av hänsyn till svårigheten att överskåda konsekvenserna i kommunalskattelhänseende och att i frågans dåvarande läge medhinnå någon undersökning därutinnan blev 1919 sistberörda motion av utskottet avstyrkt och av riksdagen avslagen. Då nu förslag till vidgad avdragsrätt änyo framlagts, samt omständigheterna synts medgiva en åtminstone approxi-

Utskottets yttrande.

mativ undersökning, har utskottet föranstaltat en sådan, omfattande ett visst antal från olika synpunkter representativa kommuner. Utskottet har låtit undersökningen avse en tänkt utsträckning av avdragsrätten till skattskyldiga med beskattningsbar inkomst av intill 4,000 kronor sålunda att i fråga om 2 § skulle tillkomma två nya inkomstgrupper, nämligen 3,000—3,500 kronor med procentalen 10, 15 och 20 för respektive ett, två eller tre och fyra eller flera barn samt 3,500—4,000 kronor med avdragsprocenter för motsvarande fall å 5, 10 och 15. I 3 § vore att tillägga en grupp, 3,000—4,000 kronor med högst 5 procent avdrag. Däremot har utskottet från början ansett någon skärpning för de i förslaget upptagna tariffgrupperna icke vara tillräddig. Förslagets avdragstariffer i 2 och 3 §§ skulle således endast erhålla en påbyggnad, såsom nyss angivits, men i övrigt vara oförändrade.

Statistik

Vid den efter berörda linjer företagna statistiska undersökningen, vilken letts av förste aktuarien i statistiska centralbyrån Sven Odén, har man med hänsyn till sakens brådskande natur måst anlita ett redan förefintligt material och därvid varit hänvisad till det, som låg till grund för de i Kungl. Maj:ts proposition nr 96 till 1919 års lagtima riksdag åberopade statistiska beräkningarna angående verkningarna av det då framlagda förslaget till särskilda avdrag vid förra årets taxering.

Jämväl vid nu förevarande undersökning har man således utgått från 1917 års bevillningstaxeringar inom ett fyrtiotal kommuner av olika slag, städer, köpingar, municipalsamhällen samt rena landskommuner, kommuner av olika storleksgrupper och med kommunalskatt av olika höjd, rena jordbrukskommuner, industrikommuner och »blandade» kommuner o. s. v.

Enligt sakens natur hava beräkningarna måst baseras på antagen tillämpning av avdragen med maximibelopp i alla möjliga fall, såsom om avdragen vore obligatoriska och fixa.

Såsom resultat av undersökningen föreligger en detaljerad statistisk tabell, upptagande för samtliga de fyrtio kommunerna de eventuella verkningarna i kommunal skatteförskjutning, absolut och i procent av hela utdebiteringen, sådana dessa verkningar ställa sig å ena sidan enligt Kungl. Maj:ts förslag och å den andra enligt utskottets ovan antydda riktlinjer. Av hänsyn till nödig tidsbesparing vid tryckningen har denna tabell icke här intagits. Utskottet har ansett det vara tillfyllest med en sammanfattning av resultatet.

Den ökning i den kommunala utdebiteringen per 100 kronors inkomst, som Kungl. Maj:ts förslag skulle medföra, utgör enligt tabellen,

absolut taget, lägst 0.12 och högst 1.87 kronor, samt, i procent, lägst 2.16 och högst 13.85 procent. I 17 samhällen utgör denna ökning 2.16—5 procent, i 16 samhällen 5.01—7 procent, i 2 samhällen 7.01—9 procent, i 2 samhällen 9.01—11 procent, i likaledes 2 samhällen 11.01—13 procent samt i ett samhälle 13.85 procent.

En jämförelse mellan Kungl. Maj:ts förslag och utskottets ger vid handen, att ökningen i siffrorna för det senares del är relativt obetydlig. Den utgör högst 0.06 kronor per 100 kronors inkomst (Råneå socken) samt överstiger 1 procent av hela utdebiteringen endast i ett samhälle (Mollösund 1.05 procent). För övrigt fördela sig de undersökta samhällena med avseende å den procentiska ökningen enligt utskottets förslag, jämförd med motsvarande ökning enligt Kungl. Maj:ts förslag, sålunda:

Ingen ökning	10 kommuner
Ökning understigande 0.20 procent	14 »
» om 0.21—0.50 »	13 »
» » 0.51—1.00 »	2 »
» överstigande 1.00 »	1 kommun.

Uppenbart är, att det erhållna resultatets värde i förevarande sammanhang måste reduceras med hänsyn till, att de faktiska förhållandena 1919 voro helt andra än de voro 1916. De ändrade ekonomiska konjunkturerna hava, såsom känt är, starkt inverkat på den beskattningsbara inkomstens storlek och dess fördelning i olika inkomstgrupper ävensom på den kommunala utdebiteringen. Av vikt i detta samband är särskilt den starka förskjutningen inkomstgrupperna emellan till högre inkomstlägen, vilken förskjutning väsentligen har sin grund i löneförhållandenas förändring. Antalet inkomsttagare med inkomst av 3,000—4,000 kronor var exempelvis mycket större 1919 än 1916. Man bör följaktligen räkna med att de faktiska konsekvenserna av utskottets förslag inom vissa kommuner kunna komma att te sig betydligt mera märkbara än ovannämnda statistik ger vid handen. Att gå längre än utskottet tänkt sig synes därför kommunernas intresse förbjuda. Ej ens så långt vore det måhända tillrädligt att sträcka sig, om avdragen i verkligheten vore obligatoriska. Nu ligger det ju alltid i taxeringsmyndigheternas hand att avpassa avdragens storlek efter förhållandena inom den särskilda kommunen. I betraktande av detta korrektiv torde några betänkligheter ej behöva hysas gent emot den utvidgning av avdragsrätten utskottet ifrågasatt. Att utskottet överhuvud taget ansett de skattskyldigas behov påkalla en vidare gräns för avdragsrätten än den

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 7 saml. 2 häft. (Nr 2) 2

som sattes redan 1918, har sin grund just i de, såsom ovan antytts, sedan dess ändrade faktiska förutsättningarna.

Särskild av-
dragsrätt för
gift kvinna.
Motionerna
I: 180 och
II: 275.

De av herrar *Björnsson* och *Ljungkvist* väckta motionerna äro rik-
tade mot den i vårt skattesystem vedertagna grundsatsen, att äkta makar
betraktas såsom ett gemensamt skattesubjekt. Då detta i avseende å
såväl skattelindringar som skärpningar av den normala skatteplikten
kan bliva av ganska kännbar ekonomisk innebörd, har, särskilt med
hänsyn till önskemålet av höjd äktenskapsfrekvens, tid efter annan be-
rörda grundsats gjorts till föremål för angrepp. Vid 1910 års riksdag,
i anledning av de nya skattepropositionerna, begärdes i en motion, I:
85, av herr *Clason*, utredning, vilka åtgärder lämpligen kunde vidtagas
för att i möjligaste mån undanröja berörda »oegentlighet i vår skatte-
lagstiftning». Sedan bevillningsutskottet avstyrkt bifall därtill under
åberopande av den väntade kommunalskatteutredningen, stannade kam-
rarna i olika beslut, vadan frågan förföll. Redan påföljande år förnyade
herr *Clason* sin motion, I: 48, varjämte samma yrkande framfördes i
andra kammaren av friherre *Palmstierna* i motionen nr 86. Efter det
utskottet med en motivering, som gav frågan en väsentligt vidgad in-
börd, tillstyrkt, att en utredning i ämnet finge ske i samband med den
då pågående kommunalskatteutredningen, blev detta utskottets förslag
bifallet i båda kamrarna. Riksdagens skrivelse i anledning härav blev
därefter överlämnad till kommunalskattekommitterade. Utan att avvakta
resultatet av deras arbete väckte vid 1915 års riksdag herr *Welin* en
motion, II: 106, om skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan om förslag
till sådana ändringar i våra skatteförfattningar, att man och hustru skulle
beskattas var för sig. På hemställan av utskottet avlogs motionen
under hänvisning till 1911 års riksdagsbeslut, enligt vilket kommunal-
skattereformen borde avvaktas.

Sistberörda motiv synes ock hava varit bestämmande för Kungl.
Maj:ts och riksdagens ståndpunkt i frågan vid den förra året genom-
förda omläggningen av inkomst- och förmögenhetsskatten bland annat
beträffande de skattefria avdragens anordnande. Därvid ifrågasattes
nämligen ej något frångående av principen om äkta makars sambeskat-
ning. Dock medgavs gift kvinna, som av förvärvsverksamhet vore i av-
sevärd grad hindrad att ägna sig åt hemmets skötsel rätt till visst av-
drag från sin inkomst av dylik verksamhet för nödigt biträde i hemmet.

De ifrågavarande motionärerna i ämnet hava i motiveringen uttalat
förhoppningen, att den blivande kommunalskatteformen komme att
innefatta en rationell lösning även av denna fråga. Såsom en provi-

sorisk åtgärd redan för innevarande år föreslås, att i förevarande förordning om särskilda avdrag vid bevillningstaxeringen intages bestämmelse om rätt för hustru att från sin arbetsinkomst avdraga såsom bevillningsfritt ett belopp av intill 500 kronor.

Utan att ingå på frågan om det principiellt berättigade eller ur dyrtidssynpunkt behövliga uti den föreslagna åtgärden vill utskottet bestämt framhålla olämpligheten av att i en provisorisk författning frångå en princip, som ännu kvarstår i den samtidigt tillämpade huvudförfattningen. För övrigt skulle säkerligen det kommunala skattetrycket på många håll ej tåla ökad belastning utöver vad som kommer att följa av utskottets ovan angivna förslag om utvidgad avdragsrätt.

Utöver vad utskottet ovan anfört har utskottet icke funnit något att erinra mot Kungl. Maj:ts förslag.

Med återopande av det ovanstående får utskottet alltså hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 24 och motionerna II: 266 och II: 292 samt med avslag å motionerna I: 180 och II: 275, antaga ovan återgivna förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1920 års taxering till bevillning för inkomst med de ändringar, att 1, 2 och 3 §§ skola erhålla följande lydelse:

1 §.

Vid 1920 års — — — mera än 4,000 kronor,
lända — — — sägs.

2 §.

För skattskyldig, som — — — — uppgår till
2,500 — — — fyra eller flera barn,

uppgår till 3,000 men ej till 3,500 kronor,

med högst 10 % för ett barn,

» » 15 » » *två eller tre barn,*

» » 20 » » *fyra eller flera barn,*

Bevillningsutskottets betänkande Nr 2.

uppgår till 3,500 men ej till 4,000 kronor,
 med högst 5 % för ett barn,
 » » 10 » » två eller tre barn,
 » » 15 » » fyra eller flera barn.

3 §.

Annan skattskyldig, än — — — sagts,
 ej uppgår till 1,000 kronor, med högst 30 %,

uppgår till 1,000 men ej till 2,000	»	»	»	20	»
» » 2,000 » » » 3,000	»	»	»	10	»
» » 3,000 » » » 4,000	»	»	»	5	»

Stockholm den 13 februari 1920.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Reservationer:

vid 2 §:

av herr *Rosén*, som anfört:

»Uti förordningen den 30 mars 1917 om särskilda avdrag vid 1917 års taxering till bevillning för inkomst bestämdes att den, vars sammanlagda årsinkomst ej uppginge till 1,200 kronor, kunde få den beskattningsbara inkomsten nedsatt till högst 20 procent för varje barn, dock ej i något fall med mera än 80 procent. Enligt nu föreliggande förslag erhåller den som har högst 1,000 kronors sammanlagd årsinkomst ett avdrag av högst 80 procent om han har fyra eller flera barn.

Enligt 1917 års förordning kunde den som hade 1,799 kronors årsinkomst erhålla ett avdrag av 15 procent för varje barn, dock med högst 80 procent. Nu skulle en person med *samma* årsinkomst erhålla ett avdrag med högst 50 procent, om han har fyra eller flera barn.

Slutligen skulle enligt 1917 års förordning en person med 2,399 kronors inkomst kunna erhålla avdrag med högst 10 procent för varje barn, dock högst 80 procent. Om bevillningsutskottets föreliggande förslag antages, skulle samma person, om han har 8 barn, nu erhålla ett avdrag av högst 40 procent.

Jämförelsen visar, att familjeförsörjarnas ställning sedan år 1917 försämrats.

Med hänsyn till penningens under de senaste åren alltjämt minskade värde hava lönerna avsevärt ökats. Det torde kunna antagas, att familjeförsörjare med en sammanlagd årsinkomst understigande 1,000 kronor numera äro ytterst få. Av denna anledning lärer tillämpningen av det högsta ifrågasatta avdraget, 80 procent för fyra eller flera barn, endast i sällsynta undantagsfall kunna ifrågakomma. Att behovet av barnavdrag är väsentligt större nu än för fyra år sedan har medgivits av utskottet, som i överensstämmelse med motion II:266 föreslår utsträckning av avdragsrätten till personer med inkomster upp till 4,000 kronor. Jag anser emellertid att det är minst lika nödvändigt att, såsom i samma motion föreslås, vidtaga sådan ändring av Kungl. Maj:ts proposition att de lägsta inkomsttagarnas avdrag icke i alltför hög grad minskas, såsom fallet faktiskt blir om förutvarande bestämmelser bibehållas oförändrade. Därför anser jag att lägsta inkomstgränsen bör uppflyttas från 1,000 till 1,500 kronor.

Någon utredning om verkningarna av en sådan ändring föreligger icke och kan ej utföras. Men det torde böra erinras därom, att taxeringsmyndigheterna skola i varje särskilt fall pröva, huruvida omständigheterna äro sådana, att avdrag bör medgivas eller icke, ävensom avpassa avdragens storlek efter förhållandena inom den särskilda kommunen. Såsom utskottet i sin motivering uttalat, torde i betraktande av detta korrektiv några betänkligheter ej behöva hysas gent emot den utvidgning av avdragsrätten som ifrågasättes.

Jag har alltså inom utskottet hemställt,

att 2 § skall erhålla följande lydelse:

2 §.

För skattskyldig — — — vid taxeringen,
ej uppgår till 1,500 kronor,

Bevillningsutskottets betänkande Nr 2.

	med	högst	50	procent	för	ett	barn
	»	»	60	»	»	två	»
	»	»	70	»	»	tre	»
	»	»	80	»	»	fyra	eller flera barn,
	uppgår	till	1,500	men	ej	till	2,000 kronor,
		med	högst	40	procent	för	ett barn
	»	»	50	»	»	två	»
	»	»	60	»	»	tre	»
	»	»	70	»	»	fyra	eller flera barn,
	uppgår	till	2,000	men	ej	till	2,500 kronor,
		med	högst	35	procent	för	ett barn
	»	»	40	»	»	två	»
	»	»	45	»	»	tre	»
	»	»	50	»	»	fyra	eller flera barn,
	uppgår	till	2,500	men	ej	till	3,000 kronor,
		med	högst	25	procent	för	ett barn
	»	»	30	»	»	två	»
	»	»	35	»	»	tre	»
	»	»	40	»	»	fyra	eller flera barn,
	uppgår	till	3,000	men	ej	till	3,500 kronor,
		med	högst	15	procent	för	ett barn
	»	»	20	»	»	två	eller tre barn
	»	»	25	»	»	fyra	eller flera barn,
	uppgår	till	3,500	men	ej	till	4,000 kronor,
		med	högst	5	procent	för	ett barn
	»	»	10	»	»	två	eller tre barn
	»	»	15	»	»	fyra	eller flera barn.»

vid 3 §:

1) av herr *Rosén*, som anförde:

»Då propositionen avser att bereda skattelättnad för de av dyrtiden hårdast tyngda skattedragarna, har jag icke kunnat biträda utskottets förslag, som i vissa fall sätter en ogift inkomstagare i bättre ställning än den som är familjeförsörjare. Såsom exempel kan anföras, att en person med 3,999 kronors inkomst, som icke har mer än sig själv att försörja, enligt utskottets förslag kan erhålla ett lika stort avdrag som en person med 3,500 kronors inkomst, vilken har hustru och

ett barn. En sådan bestämmelse kan jag icke finna lämplig eller rättvis, och har jag alltså hemställt,

att utskottet bort förorda Kungl. Maj:ts förslag oförändrat.»

2) av herr *K. A. Nilson*, som instämt med herr Rosén beträffande 3 §; samt

3) av herr *Boman*, som ansett, att utskottet bort tillstyrka, att 3 § skulle antagas i den lydelse Kungl. Maj:t föreslagit.